

---บะหมี่หนึ่งซาม---

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อ 15 ปีที่แล้ว วันที่ 31 ธันวาคม ซึ่งเป็นวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ที่ร้านบะหมี่ "ฮอกไก" บนถนน ซัปโปโร การกินบะหมี่โซบะในคืนวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่นั้นเป็นประเพณีของชาวญี่ปุ่น ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ร้านบะหมี่ขายดีในวันสิ้นปี "ร้านฮอกไก" นี้ก็เช่นกัน ในวันนี้คนแน่นร้านแทบทั้งวัน

จนกระทั่งถึงเวลา 22.00 น. คนก็เริ่มน้อยลง โดยปกติแล้วบนถนนสายนี้คนจะแน่นจนเข้าไปจนถึงเข้าประตู แต่วันนี้ทุกคนจะต้องรีบกลับบ้านเพื่อไปต้อนรับปีใหม่อีกกัน ดังนั้นถนนสายนี้จึงปิดร้านเร็วกว่าปกติ เจ้าแห่งร้าน "ฮอกไก" เป็นคนซื้อ และเจ้าแก็งนี่ก็เป็นคนอัธยาศัยใจคอดี

ในคืน วันส่งท้ายปีเก่า พอลูกค้าคนสุดท้ายกลับไป ในขณะที่เจ้าแก็งนี่ก็จะปิดร้าน ประตูร้านก็ถูกเปิดออกอย่างเบา ๆ มีผู้หญิงคนหนึ่ง พาเด็กชายสองคน คนหนึ่งประมาณ 6 ขวบกับอีกคนหนึ่งประมาณ 10 ขวบเข้ามาในร้าน เด็กชายทั้งสองคนสวมชุดกีฬาใหม่เอี่ยม เหมือนกันทั้งสองคน ส่วนหญิงคนนั้นสวมโอเวอร์โค้ทลายสก๊อตเก่า ๆ เซย ๆ "เชิญนั่งครับ" เจ้าแก็งนี่ทักทายออกมา หญิงคนนั้น เอ่ยปากอย่างขลาดกลัวว่า "ขอบะหมี่น้ำสักซามได้ไหมคะ" เด็กชายสองคนที่อยู่ข้างหลังสบตากันอย่างไม่ค่อยสบายใจนัก "ได้ค่ะ ได้ค่ะ เชิญนั่งก่อนค่ะ" เจ้าแก็งนี่พาพวกเขาไปนั่งที่โต๊ะเบอร์สองชิดกำแพง แล้วตะโกนบอกไปทางห้องครัวว่า "บะหมี่น้ำหนึ่งซาม" บะหมี่หนึ่งซามมีบะหมี่แค่ 'หนึ่งก้อน' เจ้าแก็งนี่คิดแล้วก็ใส่บะหมี่เพิ่มไปอีกครึ่งก้อน ต้มบะหมี่ได้ซามเบ้อเริ่ม ทั้งเจ้าแก็งนี่และสามแม่ลูกต่างก็ไม่วู้อึ้ง สาม แม่ลูกนั่งล้อมซามบะหมี่กินกันอย่างเอร็ดอร่อย

กินพลางพูดพลาง "ทานเถอะครับ" ลูกคนที่พูด "แม่ทานน้อยสิครับ" ลูกคนน้อง พูดยัง
ก็รีบบะหมี่ให้แม่กิน ไม่นานก็กินบะหมี่หมดชาม จ่ายเงินไปหนึ่งร้อยห้าสิบเยน แล้วทั้ง
สามคนก็ชมว่า "ขอบคุณมากค่ะ(ครับ) บะหมี่อร่อยมากค่ะ(ครับ)" พร้อมกับค้อมตัว
เล็กน้อยแล้วลาจากไป "ขอบคุณมากค่ะ(ครับ) สวัสดีปีใหม่ค่ะ(ครับ)"

ทั้งเจ้าแถมและเจ้าแถมเนี่ยต่างก็กล่าวขอบคุณ ทำงานไปวันแล้ววันเล่ายังตั้งแต่เช้าจรดเย็น
และแล้วก็ผ่านไปอีกหนึ่งปี วันที่ 31 ธันวาคมก็เวียนมาครบรอบอีกครั้งหนึ่ง ในวันส่ง
ท้ายปีเก่า ร้านบะหมี่ "ฮอกไก" ก็ยังคงขายดีและดูเหมือนจะขายดีกว่าปีที่ผ่านมา สองตา
ยายยังคงยุ่งวุ่นวายอยู่กับการค้าขาย และแล้ววันที่วุ่นวายก็จบสิ้นลง

22.00น.กว่า ในขณะที่เจ้าแถมเนี่ยกำลังจะ ปิดร้านอยู่นั้น ประตูร้านก็ถูกผลักออกเบา ๆ
ผู้ที่เข้ามาก็คือหญิงวัยกลางคนกับเด็กชายสองคน พอเห็นเสื้อโอเวอร์โค้ทที่เก่า และ เซย
เจ้าแถมเนี่ยก็นึกขึ้นมาได้ว่าเป็นลูกค้าคนสุดท้ายในวันส่งท้ายปีเก่าของปีที่แล้วนั่นเอง "ขอ
บะหมี่น้ำหนึ่งชามได้มั๊ยค่ะ" "ได้ค่ะ ได้ค่ะ เชิญนั่งตามสบายนะคะ" เจ้าแถมเนี่ยนำพวก
เขาไปนั่งที่เดิมที่เคยนั่งเมื่อปีที่แล้ว โต๊ะเบอร์สอง ตะโกนไปพลางว่า "บะหมี่น้ำหนึ่ง
ชาม" เจ้าแถมรับคำสั่ง จดเตาที่เพิ่งจะดับไปพลาง "ได้ครับ บะหมี่น้ำหนึ่งชาม" เจ้าแถม
เนี่ยแอบไปพูดที่ข้างหูของเจ้าแถมว่า "นี่ตาแถม ดัมบะหมี่ให้พวกเขาสามชามไม่ได้หรือ"
"ไม่ได้ ถ้าทำแบบนั้นจะทำให้พวกเขาอายุและไม่สบายใจได้รู้มั๊ย" สามิตอบพลาง แล้ว
โยนบะหมี่อีกครั้งก่อนลงไปในหม้อที่น้ำกำลังเดือดพล่าน เดินไปยืนข้างภรรยาแล้วก็ยิ้ม
ภรรยาก็พูดขึ้นว่า"เห็นเธอชื่อ ๆ ทีม ๆ ไม่นึกเลยว่าจิตใจก็ดีเหมือนกันนะ" ฝ่ายสามิตเดิน
ไปตักบะหมี่ชามใหญ่ที่กลิ่นหอมชวนกินชามนั้นแล้วให้ภรรยาก็ไปให้ สามแม่ลูก สาม
แม่ลูกนั่งล้อมชามบะหมี่ กินไปพลางคุยไปพลาง เสียงคุยของสามแม่ลูกดังถึงหูของตา
ยาย "หอมจังเลย... ยอดไปเลย... อร่อยจริง ๆ " "ปีนี้อาจกินบะหมี่ของร้านฮอกไก
ได้ นับว่าไม่เลวทีเดียว" "ถ้าปีหน้าสามารถมากินได้อีกก็ดีนะสิ" กินเสร็จก็จ่ายเงิน ไป
หนึ่งร้อยห้าสิบเยน แล้วสามแม่ลูกก็เดินออกจากร้านฮอกไกไป "ขอบคุณค่ะ(ครับ)
สวัสดีปีใหม่ค่ะ(ครับ)" มองตามหลังสามแม่ลูก จนลับหายไป สองตายายก็ยกเรื่องสาม
แม่ลูกมาพูดซ้ำแล้วซ้ำอีกไปได้ระยะหนึ่ง ในวันสิ้นปีของสามปีมานี้ กิจการของร้าน

ฮอกไกโดดีมาก สองตาขายต่างก็ยุ่งจนไม่มีเวลาคุยกัน แต่พอเลย 21.00น.ไปแล้ว สองตาขายก็เริ่มกระวนกระวายใจขึ้นมา พอ ถึง 22.00น. พนักงานในร้านต่างก็รับอึ้งไป แล้วก็แยกย้ายกันกลับไป

พอคนกลับไปหมดแล้วเจ้าของร้านทั้งสองก็ช่วยกันเอาป้าย ราคาบะหมี่ในร้านที่เขียนไว้ว่า "บะหมี่ชามละสองร้อยเยน" ที่แขวนไว้ตามผนังทั้งหมดพลิกกลับหลัง แล้วช่วยกันเขียนใหม่ว่า "บะหมี่ชามละร้อยห้าสิบเยน" 30นาทีก่อนเก้าโมงก็เอาป้าย "จองแล้ว" ไปวางไว้บนโต๊ะเบอร์สอง เหมือนกับว่าจะมีเจตนา รอแขกที่ลูกค้าออกจากร้านไปหมดแล้วถึงจะมาอย่างนั้นแหละ

22.30น. ในที่สุดสามแม่ลูกก็ปรากฏตัวขึ้น พี่ชายสวมเครื่องแบบมัธยมของรัฐแห่งหนึ่ง น้องชายสวมเสื้อแจ็คเก็ตที่พี่ชายสวมเมื่อ ปีก่อนดูหลวมและไม่พอดีตัว เด็กทั้งสองคนโตขึ้นมาก ส่วนผู้เป็นแม่ก็ยังคงสวมเสื้อโค้ทลายสก๊อตที่ทั้งเก่าและเชยแถมสีซีดจางเดิม "เชิญคะ เชิญคะ" เก้าแถมนี้ยกกล่าวทักทายอย่างมีน้ำใจ มองไปหน้าอันยิ้มแย้มและท่าทางต้อนรับอย่างเต็มที่ของเก้าแถมนี้ ทำให้ผู้เป็นแม่นั้นเปล่งคำพูดออกมาอย่างงกเงิ่นเงิ่นว่า "รบกวนช่วยทำบะหมี่น้ำให้สักสองชามได้ไหมคะ" "ได้คะ เชิญนั่งทาง นี้คะ" เก้าแถมนี้นำแม่ลูกไปนั่งยังโต๊ะเบอร์สอง แล้วรีบเอาป้าย"จองแล้ว"ออกเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วตะโกนบอกไปทาง ครัวว่า "บะหมี่น้ำสองชาม" "ได้ครับ บะหมี่น้ำสองชามได้เดี๋ยวนี้แหละครับ" เก้าแถมนี้พลางตอบ พลางโยนบะหมี่ลงไปในห้องน้ำสาม ก้อนสามแม่ลูกก็เข้าไปพูดไป ดูแล้วเหมือนมีความสุขกันมาก สองสามีภรรยาที่ยืนอยู่หลังโต๊ะทำบะหมี่ได้รับรู้ถึงความสุขที่พวกเขาได้รับกันในใจก็พลอยเบิกบานไปด้วย "ลูกรัก วันนี้ แม่ต้องขอบคุณลูก ๆ เป็นอย่างมาก" "ขอบคุณ ?" "ทำไมครับ" "เรื่องเป็นอย่างนี้คือคุณพ่อของลูกที่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปได้ ทำให้คนอื่นอีกแปดคนได้รับบาดเจ็บและทางบริษัทประกันก็ไม่รับผิดชอบในส่วนนั้น ในช่วงหลายปีมานี้ทำให้เราต้องจ่ายเงิน เดือนละห้าหมื่นเยนทุกเดือน" "เอ๊ะ เรื่องนี้เราก็คงทราบกันอยู่แล้วนี่ครับ" ผู้เป็นพี่ตอบ ส่วนเก้าแถมนี้ได้แต่ตั้งใจฟังอย่างเงียบ ๆ อยู่หลังโต๊ะทำอาหาร "แต่เดิมนั้นเราต้องชำระหนี้ไปจนถึงปีหน้าเดือนมีนาคม แต่ตอนนี้เราได้ชำระหนี้ไปหมดแล้ว" "จริง ๆ

หรือ ครับ แม่" "จริงสิจ๊ะ นี่เป็นเพราะว่าพี่ชายของคุณขยันไปส่งหนังสือพิมพ์ ส่วนตัวคุณเองก็ช่วยแม่ซื้อกับข้าวทำอาหาร ทำให้แม่ไปทำงานได้อย่างเต็มที่ ทางบริษัทจึงได้ให้เงินเบี่ยขยันพร้อมทั้ง เงิน โบนัสพิเศษอื่น ๆ อีก จึงทำให้วันนี้สามารถชำระในส่วนที่เหลือได้หมด" "ว้าว แม่ครับ พี่ครับ อย่างนี้ก็วิเศษสิครับ แต่ว่าต่อไป ขอให้ผมได้ช่วยทำอาหารต่อไปเถอะนะครับ" "ผมก็จะส่งหนังสือพิมพ์ต่อ นะครับ ไอ้น้องชาย เราต้องร่วมแรงร่วมใจกันสู้หน่อย แล้วยะ" "ขอบใจลูกทั้งสองมาก ขอบใจจริง ๆ " "แม่ครับผมกับน้องก็มีความลับจะบอกกับแม่เหมือนกันครับ คือ ในวันอาทิตย์วัน หนึ่งของเดือนพฤศจิกายน โรงเรียนของน้องได้แจ้งให้ผู้ปกครองไปเยี่ยมชมนักเรียนในห้องเรียนในวันพบผู้ปกครอง คุณครูของ น้องยังได้เนบจดหมายมาอีกหนึ่งฉบับว่า เรียงความของน้องได้ถูกคัดเลือกให้เป็นตัวแทนของสอกโกโด เพื่อไปแข่งขันเรียงความ ทั่วประเทศ นี่ผมได้ยินมาจากเพื่อน ๆ ของน้องนะครับผมถึงทราบ ดังนั้น ในวันนั้นผมจึงไปเป็นตัวแทนแม่ไปร่วมในงานวันพบผู้ปกครองของน้อง" "จริงหรือลูก แล้วยต่อมาละ" "หัวข้อที่คุณครู ให้เรียงความคือ "ความปรารถนาของข้าพเจ้า" น้องได้เอาเรื่องของบะหมี่น้ำหนึ่งชามมาเขียนเป็นเรียงความ แล้วยังได้อ่านต่อหน้า ทุกคนด้วย" "เรียงความเขียนว่า...หลังจากที่คุณพ่อประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์แล้ว ได้ทิ้งหนี้สินให้เรามากมาย เพื่อที่จะชำระหนี้ คุณแม่ต้องทำงานดึกดื่นห้ามรุ่งห้ามค่ำทุกวัน แม้แต่เรื่องของผมที่ต้องไปส่งหนังสือพิมพ์ น้องก็ยังเอาไปเขียนเลย..." "ยังมีอีก น้อง ยังเขียนถึงในคืนวันที่ 31 ธันวาคม พวกเราสามคนแม่ลูกได้มาล้อมวงกันกินบะหมี่น้ำ อร่อยมาก...สามคนกินบะหมี่น้ำแค่สามเดียว คุณตาคุณยายเจ้าของร้านยังกล่าวขอบคุณพวกเราอีก แล้วยังอวยพรวันปีใหม่ให้พวกเราอีก เสียงเหล่านั้นเหมือนกับว่าให้ กำลังใจให้เข้มแข็งที่จะยืนหยัดมีชีวิตอยู่ต่อไป พยายามปลดเปลื้องหนี้สินทั้งหลายของคุณพ่อให้หมดให้เร็วที่สุด..." "ด้วยเหตุนี้ น้อง จึงได้ตัดสินใจว่าโตขึ้นน้องจะเปิดกิจการร้านบะหมี่ แล้วจะต้องเจ้าของร้านบะหมี่ยอดเยี่ยมอันดับหนึ่งของญี่ปุ่นอีกด้วย แล้ว ยังจะให้กำลังใจแก่ลูกค้าทุกคน...ขอให้มีความสุขครับ...ขอบคุณครับ..." สองตายายเจ้าของร้านบะหมี่ที่ยืนฟังอยู่หลังโต๊ะทำบะหมี่จู้ ๆ ก็หายตัวไป พวกเขาไม่ได้หายไปไหนเลยเพียงแค่ถูกเข่ากันอยู่ใต้โต๊ะ ในมือถือปลายผ้าขนหนูกันคนละข้าง พยายามซับน้ำตาที่ ไหลไม่ยอมหยุดเหมือนทำนบพังนั้นอย่างไม่ลดละ "พอน้องอ่านเรียงความจบ คุณครูก็พูดว่า วันนี้พี่ชายได้มาเป็นตัวแทนของคุณ แม่ ดังนั้นขอเชิญพี่ชายขึ้นมากล่าวอะไรสักหน่อยค่ะ " "จริงหรือลูก แล้วลูกทำ

อย่างไรล่ะ" "ก็มันกระตั้นหันเกินไป ตอนแรก ๆ ก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี ผมจึงพูดว่า...
ขอบคุณทุกคนที่เอาใจใส่น้องผมเป็นอย่างดี น้องผมต้องไปจ่ายตลาดซื้อกับ ข้าวกลับมา
หุงหาอาหารทุกวัน ดังนั้นในเวลาที่คุณ ๆ ทุกคนมีกิจกรรมกันในตอนเย็นก็มักจะอยู่
ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ได้เพราะ ต้องรีบกลับบ้าน เมื่อเป็นอย่างนี้คงจะทำให้ทุกคน
วุ่นวายกันพอสมควร

เมื่อครูนี้นตอนที่ได้น้องอ่านเรียงความเรื่องระหมื่นน้ำ หนึ่งสาม ผมรู้สึกอายมาก แต่พอ
ได้เห็นน้องยึดดอกอ่านเรียงความเรื่องระหมื่นน้ำหนึ่งสามด้วยเสียงอันดังนั้นจนจบ ถึงได้
รู้สึกว่า ความรู้สึกอายเมื่อสักครูนี้อาจจะเรียกว่าเป็นความอายจริง ๆ " "หลายปีมานี้ ความ
กล้าของคุณแม่ที่จะตั้งระหมื่นน้ำหนึ่งสามนั้นเพื่อ กินกันสามคนนั้น ผมกับน้องจะไม่มีวัน
ลืมเป็นอันขาด ผมและน้องจะต้องขยัน และดูแลแม่เป็นอย่างดี และผมขอฝากน้องของ
ผม ให้ทุกคนช่วยดูแลด้วยครับ" สามแม่ลูกกุมมือกันเจียบ ๆ ตบไหล่ กินระหมื่นหมด
อย่างมีความสุขกว่าทุก ๆ ปี จ่ายเงินไปสามร้อย เยนกล่าวขอบคุณค้อมตัวลงเคารพและ
เดินออกจากร้านไป มองตามหลังสามแม่ลูกไป เจ้าของร้านจึงได้รู้สึกว่าปีนี้ได้ผ่านไป
แล้ว จริง ๆ พร้อมกับกล่าวว่า "ขอบคุณค่ะ(ครับ) สวัสดีปีใหม่ค่ะ(ครับ)" และแล้วก็ผ่าน
ไปอีกปีหนึ่ง

พอถึงเวลา 21.00 น. ทางร้านฮอกไกโดกว้างป้าย"โตะโจง" ไว้บนโตะเบอร์สองและเฝ้า
รอคอยการมาเยือนของสามแม่ลูกเช่นเคย แต่ในปีนั้นสามคนแม่ลูกไม่ได้มาปรากฏตัวที่
ร้านเลย ปีที่สอง ปีที่สาม โตะเบอร์สองก็ยังคงว่างอยู่เช่นเดิม สามแม่ลูกไม่ได้มาที่ร้านฮ
อกไก้อีกเลย กิจการของร้านฮอกไกโดดีมาก เรียกว่า ดีวันดีคืนเลยทีเดียว ภายในร้านมีการ
ตกแต่งใหม่ โตะเก้าอี้ก็มีการเปลี่ยนใหม่ จะมีก็แต่โตะเบอร์สองที่เก็บรักษาไว้เหมือนเดิม
"นี่มันเรื่องอะไรกัน" ลูกค้าหลายคนต่างก็ถามด้วยความกังขา ถ้าแก่เนี่ยก็เลยเล่าเรื่อง
ระหมื่นหนึ่งสามให้แก่ลูกค้าฟัง โตะเก่าตัว นั้นวางอยู่กลางร้านเหมือนกับว่าเป็นการให้
กำลังใจตัวเองอย่างหนึ่ง และก็ไม่แน่ว่าวันใดวันหนึ่งลูกค้าทั้งสามอาจจะกลับมาอีก
พวกเขาหวังว่าจะใช้โตะเก่าตัวนั้นในการต้อนรับลูกค้าทั้งสามของเขา โตะเบอร์สองตัว
นั้นเปลี่ยนเป็นชื่อว่า "โตะแห่งความสุข" ลูกค้าต่างก็พูดต่อ ๆ กันไป มีนักเรียนหลายคน
อยากเห็นโตะตัวนี้ถึงขนาดที่วานั่งรอมานอกจากที่ไกลแสนไกลมากินระหมื่น และ เจาะจงที่
จะนั่งโตะตัวนี้

ผ่านวันที่ 31 ธันวาคม ไปอีกหลาย ๆ ปี เจ้าของร้านค้าในระแวกใกล้เคียงร้านฮอกไก พอถึงวันสิ้นปีหลัง จากปิดร้านแล้วก็มักจะมารวมตัวฉลองโดยการกินบะหมี่ที่ร้านฮอกไก กินไปพลาง ก็รอเสียงระฆังส่งท้ายวันสิ้นปีเก่าไปพลาง แล้วทุกคนก็ไปวัดเพื่อไหว้พระด้วยกัน เป็นธรรมเนียมมา 5-6 ปีแล้ว

ในวันนี้พอเลย 21.30น.ไปแล้ว เจ้าของร้านขายปลามาถึง ก่อนพร้อมทั้งนำซาซิมิมาด้วย ต่อจากนั้นก็มีคนมาเรื่อย ๆ เป็นระยะ บ้างก็เอาเหล้ามา บ้างก็เอาอาหารกับแกล้มมา ปกติแล้วก็จะ รวมตัวกันได้ประมาณ 30-40 คน ต่างก็คึกคักกันมาก ทุกคนที่มานั้น ต่างก็รู้ตำนานเกี่ยวกับโตะเบอร์สอง ทุกคนก็พยายามไม่เอ่ยถึงมันแต่ในใจต่างก็คิดกันว่าวันนี้"โตะจอง"ตัวนั้นไม่มีคนที่พวกเขาเฝ้ารอมานั่ง มันคงจะว่างเปล่าเพื่อส่งท้ายปีเก่าอีกเช่นเดิม พวกเขาบ้างก็กินเหล้า บ้างก็กินบะหมี่ บ้างก็เข้า ๆ ออก ๆ พอเตรียมกับข้าวกับแกล้ม ต่างก็กิน กันไปคุยกันไป พูดเรื่องการค้าบ้าง คุยเรื่องโน้นเรื่องนี้ แม้แต่น้ำทะเลขึ้นลง ในระยะนี้บ้านไหนดึกเกิดใหม่ ก็นำมาพูดคุย ในวงสนทนา คุยมันทุก ๆ เรื่อง จนเหมือนกับว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน

เวลาผ่านไปจนถึง 22.30น. ทันใดนั้นเองประตูร้านก็ถูก ผลักออกเบา ๆ ทุกคนในร้านหยุดพูดคุยกัน สายตาทุกคู่มองตรงไปยังประตูร้าน ชายหนุ่มสองคนยืนส่งในชุดสูทสากล พาด โอเวอร์โค้ทไว้บนแขน พอเห็นว่าผู้ที่มาเป็นใครทุกคนก็รู้สึกว่บรรยากาศเริ่มผ่อนคลายลง และเริ่มสนทนากันต่อไปอย่างคึกคัก

ในขณะที่เฝ้าเฝ้าเงี้ยกำลังจะพูดว่า "ขอโทษค่ะ ที่นั่งเต็มหมดแล้วค่ะ" เพื่อปฏิเสธลูกค้าที่ไม่ได้รับเชิญอยู่นั้น ก็มีหญิงคนหนึ่งสวม ชุดกิโมโนเดินเข้ามายืนระหว่างกลางของชายหนุ่มทั้งสองคน ทุกคนในร้านแทบจะหยุดหายใจเมื่อได้ยินคุณนายผู้นั้นพูดว่า "เอ้อ... ะบกว... ะบกวช่วยทำบะหมี่ให้สามชามได้ไหมคะ" ทันทีที่เฝ้าเฝ้าเงี้ยได้ยินสีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที

เวลาผ่านไปสิบกว่าปีแล้ว ภาพของสามแม่ลูกในความทรงจำ กับภาพของ สามแม่ลูกตรงหน้า เธอพยายามจะนำทั้งสองภาพมาวางซ้อนกัน เฝ้าเฝ้าเงี้ยที่ยืนตะลึงอยู่ที่โตะทำ

บะหมี่ ชื่อนี้ไปยังทั้งสามแม่ลูก "พวกคุณ .. พวกคุณ" เขาพูดได้เพียงแค่นั้น คำพูดทุกคำ จุกอยู่ที่คอ ชายหนุ่มหนึ่งในสองคนเห็นท่าทีของเจ้าแก่น้อยที่ทำอะไร ไม่ถูกก็เลยพูดกับ เจ้าแก่น้อยว่า "พวกเราสามคนแม่ลูก ที่เมื่อสิบสี่ปีก่อนในวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่มา สั่งบะหมี่น้ำหนึ่งชาม ทานกันสามคนไงครับ และพวกเราก็ได้รับกำลังใจจากบะหมี่น้ำ ชามนั้น พวกเราจึงได้สามารถยืนหยัดมาถึงวันนี้ได้"

"หลังจากนั้น ก็อพยพครอบครัวไปอาศัยอยู่กับยายที่อำเภอจิกะ ปีนี้ผมสอบผ่านได้เป็น นายแพทย์แล้ว ตอนนี้ผมเป็นแพทย์ฝึกหัดแผนกกุมาร เวชที่โรงพยาบาลเกียวโต ปีหน้า เดือนเมษายนก็จะย้ายมาประจำโรงพยาบาลกลางของซัปโปโรแล้ว" "วันนี้พวกเราก็เลย แวะมา ที่โรงพยาบาลเพื่อทำความรู้จักและฝากเนื้อฝากตัว แล้วเลยไปไหว้สุสานของคุณ พ่อ และน้องชายที่ครั้งหนึ่งเคยใฝ่ฝันว่าจะเป็น เจ้าของกิจการร้านบะหมี่นั้น ขณะนี้ได้ ทำงานในธนาคารเกียวโต ได้เสนอความคิดที่เรเดออย่างหนึ่งก็คือ ปีนี้ในวันส่งท้ายปีเก่า พวกเราสามคนแม่ลูกจะมาเยี่ยมคารวะเจ้าของร้านบะหมี่ฮอกไกที่ซัปโปโร และทาน บะหมี่น้ำสามชามของร้านฮอกไกด้วย" สองตยายฟังไปพลาง พยักหน้าไปพลางด้วย น้ำตาลอเบา เจ้าแก่น้อยร้านขายผักที่นั่งอยู่ตรงหน้าประตู พยายามใช้แรงอย่างเต็มที่ ที่จะ กลืนบะหมี่คำที่คาอยู่ในปากลงไปคอ แล้วลุกขึ้นยืนพูดว่า "อ้าว...เจ้าแก่น้อย... เป็นอะไร ไปหละ อุตสาหะเตรียมการมาตลอดสิบ ปีเพื่อเฝ้าคอยวันนี้ "โตะจอง" ตัวนั้นไงที่พวกเจ้า แก่จองให้ลูกคำที่จะมาตอนหลังสิบโมงของคืนวันสิ้นปีไง รีบ ๆ ดื่มน้ำพวกเขาสิ เร็ว เข้า" ในที่สุดเจ้า แก่น้อยก็ได้สติ ตบไหล่ของเจ้าแก่น้อยร้านขายผัก แล้วพูดว่า "ยินดีต้อนรับ ค่ะ เชิญนั่งข้างในค่ะ...นี่ตาเฒ่า บะหมี่น้ำสามชามโตะจอง" เจ้าแก่น้อยยืนตะลึงอยู่ที่ริมปาด น้ำตาแล้วรับคำว่า "ครับ..บะหมี่น้ำสามชาม" หากดูกันตามจริงแล้ว สิ่งที่เจ้าแก่น้อย

บะหมี่ทั้งสองได้ ให้ไปมันไม่ได้มีค่ามากมายอะไรเลย มันเป็นแค่เพียงบะหมี่ไม่กี่ก้อน คำพูดที่จริงใจและให้กำลังใจเพียงไม่กี่คำ รวมทั้งคำอวยพร ว่า "ขอบคุณค่ะ(ครับ) สวัสดี ปีใหม่ค่ะ(ครับ)"ก็เท่านั้นเอง แต่มันกลับให้ผู้ที่ถูกความจริงอันโหดร้ายบีบให้จมอยู่ใน สถานการณ์คับขัน ได้สามารถกลับมามีชีวิตอีกครั้ง🙏🙏🙏

